

Віра Барінова-Кулеба

професор НАОМА

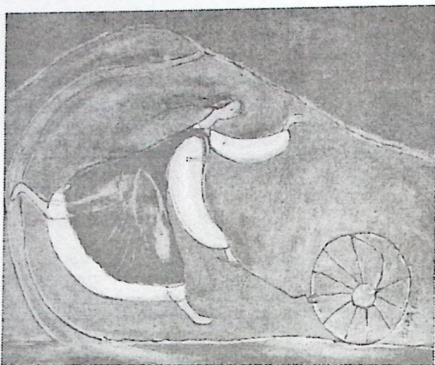
Рефлексії душі

Так сталося, що два роки, 2005-й і 2006-й, були для мене відкриттями своєї душі. Адже у листопаді 2005 року виставка моїх картин під назвою “Рефлексії моєї душі”, що є для моєї творчості символічною взагалі, була розгорнута в Женевському Палаці Націй ООН.

“Такий подарунок долі — вернісаж в одному з найпрестижніших залів Європи — виявився ніби ще однією вершиною творчості” — так писала українська журналістка

Л. Бараневич про цю виставку в газеті “Урядовий кур’єр” 14 січня 2006 року. І далі: “Роботи В. Кулеби-Барінової вже давно стали на Батьківщині та й за її межами голосом рідної землі, універсальним художнім посланням, що вібрує сюжетними кольорами, чистотою піднебесся, теплом зораної ріллі, промовистою кодовою пам’яттю про те, що було і буде колись.

Це відчув один із женецьких критиків — Nicolas-Emilien Rozeau,

В. Барінова-Кулеба. Моє дитинство. 1990

колоски жита, груддя родючої полтавської землі, солов'їні пісні.

Навчання науки цієї і дотепер ніби продовжується: і після закінчення у 1965 році Київського художнього інституту, і після стажування у творчих майстернях Академії СРСР під керівництвом академіків С.О. Григор'єва та М.Г. Дерєгуса. Що малювати? Як заспокоїти той рефлекс душі, промінь якого не згасає в мені? І я малюю, малюю, ніби лікуюсь цією насо-

лодою! Для кого? Кому? Чому? Не знаю. Та ті, хто вбачає в картинах, можливо, дійсно якусь зернину, — дають оцінку моїм роботам.

Шанувальники українського мистецтва, які мешкають багато років у Франції, а працюють у Швейцарії в Палаці Націй ООН, запросили мене відвідати країни Європи, побачити їх і попрацювати в тих краях. Побачити, відчувати вікову велич мистецтва в музеях Франції, Швейцарії.

І дійсно, билось моє серце, захоплювалась новим і новим відкриттям єдиного коріння, яке давало і даватиме вічну любов людства — це мистецтво.

А картини я малюю із душі, бо вони — в мені. Це ніби незначні повсякденні явища, а хочеться узагальнити їх до поетичних образів, прокласти місток між міфами та реальністю, зв'язати час у ланцюг неперепутних духовних цінностей від покоління до покоління. Щоб усе це зрозуміти, відчувати, треба увійти

Під час відкриття персональної виставки в Женевському Палаці Націй

у цей світ і знайти там своє місце. Сила мистецтва не знає точної межі між тонкими вібраціями підсвідомого та могутнього непереборного тяжіння. Усе гармонічно сплітається. Поетичність контраверсії душі художника вражає точністю недовисловленого. І ця підсвідома робота не потребує пояснення: тільки повені самовираження, тільки муки творчості — то є виправдання й найбільший дарунок. А мій подарунок душі — в шанованій організації ООН тепер живе одна з моїх картин "Грай, бандуро, грай!" Образ України й України такої, які жили і живуть на моїй рідній землі. Широ дякую дружній допомозі Сергія Орджонікідзе, генерального директора офісу ООН у Женеві, а також багатьом друзям, колекціонерам моїх творів у Франції та Швейцарії.

Моя душа постійно перебуває у неспокої, оскільки, крім своїх робіт, сотні мистецьких душ бачу і відчуваю у роботах своїх друзів, у роботах учнів, яким ось уже багато років віддаю все, що сама знаю.

Відлітають роки за роками, осідають, занурюються рефлексії у великій книзі мистецькій кожного творця, залишаючи в тих, хто живе на цій землі, Пам'ять. Вона, ця Пам'ять, мені незабутня як та колиска дитяча, що висить у моїй майстерні на вервечках. Наприкінці 30-х років гойдала мене мати у цьому затишному гніздечку, як ще раніше й сама була виплекана в ньому...

І малювання моє безкінечне, а наука ця живе й продовжується в молодих серцях дітей і онуків. Наука ця веде у нові відкриття, як і поїздка моя до Китаю, що тривала від

кінця лютого до кінця травня 2006 року. То було, дійсно, відкриття ди-
вовижного Східного краю, природи
і народу з його високою культу-
рою, з його загадковим хвилюючим
мистецтвом. Здавна вивчали, за-
хоплювались і навчалися законам
Вічності краси — як китайський
народ, так і наш український.

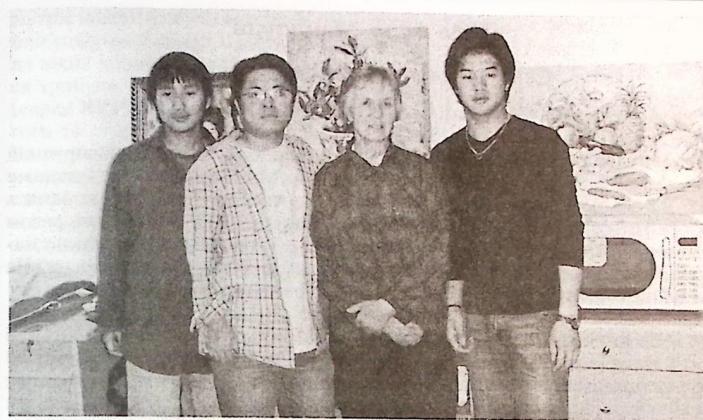
Вже декілька років наша Ака-
демія підтримує тісні зв'язки з уні-
верситетами Китаю, з тими, хто
прагне освоїти академічну, нашу
реалістичну школу, навчитися мис-
тецтву рисунка, живопису, скульп-
тури і, взагалі, вивчати й пізнавати
світове мистецтво. Ми бачимо, як
збагачується через таке спілкуван-

ня, через навчання різних народів
світу та бездонна криниця Духов-
ності.

Живучи у напівсубтропіках,
передаючи свої знання студентам
Тінхуанського університету живо-
пису, готуючи їх до вступу до нашої
академії, відчула і зрозуміла без-
кінечний той ланцюг єдності двох
таких різних країн — України і Ки-
таю. Зрозуміла силу енергії Всесві-
ту, яка постійно діє, яка народжує
нове й нове безкінечне Прекрасне.
Китай — велика країна не тільки
з півтора мільярдом населенням,
країна, що вирізняється не тільки
загадковою природою гір, озер, не
тільки відмінністю письма ієрог-

Фото з китайською родиною на згадку

Зі своїми студентами з Китаю (зліва направо — Максим, Юра, Володя)

ліфами, мовою чи характерними
й подібними зовнішніми рисами
людей, а саме сучасним розвитком
науки і досягненнями людства. За
три місяці перебування в Китаї піз-
нала подібність душ наших. Нас
об'єднує одне — це бажання реалі-
зувати життя мовою мистецькою,
мовою святості, тими рефлексіями,
без яких воно не існує. Там, де на-
родився, там, де відчув перший до-
тик рідної материнської землі, там і
буде розвиватись така загадковість,
національність, така любов до да-
ного Всевишнього життя.

У цьому році випускники-ма-
гістри з Китаю показали у своїх
творах глибокі знання, які вони
отримали в НАОМА у творчо-на-
вчальних майстернях професорів
В.І. Гуріна, В.І. Забашти, О.М. Ло-
пухова, М.А. Стороженка. Наш рек-

тор, професор А.В. Чебикін, про-
фесор кафедри живопису М.Є. Гуй-
да — першопроходці від Академії
до цієї чудової країни. Молоді
майстри відкривають китайському
народові через твори мистецтва,
через нашу науку, через навчання
на всіх факультетах НАОМА той
скарб, який існує у нас.

Про зв'язки нашої Академії з
Китаєм можна писати й малю-
вати багато. Адже побували у цій
країні наші педагоги, аспіранти,
підготували не один десяток сту-
дентів-китайців, які тепер успішно
навчаються в Україні. Виставки ро-
біт українських художників в містах
Китаю відкривають світові нашу
країну, її мистецький доробок. Так
було здавна, так і буде завжди —
єдність світогляду мистецького, єд-
ність рефлексії Краси.